

Arnhem, 30 januari 2022

Lieve mede-ZZP'ers,

Nu de sportscholen weer open zijn
loop ik met permanente spierpijn door de dagen
ook een manier om te voelen dat ik leef.

Het is een voorbereiding op het moment
dat ik de schil van winterkleding
weer van mijn lijf kan pellen
en het bleke vlees
aan de zon bloot kan stellen.

Je kan het een vorm van optimisme noemen.

Als je het wil zien,
kondigt de lente zich al aan.

De strijd tussen houtduif en Vlaamse gaai
is alweer begonnen in de achtertuin,
sneeuwkllokjes bloeien rond de nog kale gulden regen
en soms verbeeld ik mij
al groene knoppen in de bomen.

En ik weet het: optimisme
is een gevaarlijke emotie.

Toen Pandora de doos opende
en alle kwaden losliet in de wereld,
liet zij ook het optimisme los.

Het grootste kwaad.

Want optimisme laat ons
met een grote glimlach
zó de volgende ramp in duikelen.

Of misschien moet ik minder Nietzsche lezen.

Voor wie naar voorjaar verlangt
zoals ik
is alles een teken.

Ik zie vogels een plek zoeken
om zich te nestelen.

Terwijl de winter
ik weet het
niet verdwenen is.

Ach, zolang de winter zich schuilhoudt
kan ik doen alsof de kou voorbij is.

Nietzsche schreef:
*wie geen vogel is
moet zich niet nestelen boven de afgrond.*

Terwijl 'je nestelen boven de afgrond'
mij de definitie lijkt van optimisme.

En als ik één ding van de *road runner* heb geleerd
dan is het
dat je pas in de afgrond valt
wanneer je naar beneden kijkt.

Dus ik kijk omhoog
naar de zon achter de wolken.

Ondertussen denk ik aan het laatste schilderij van Egon Schiele,
sowieso geen lachebekje.

Het heet *Het Gezin*,
en verbeeldt de schilder met zijn vrouw en kind
die verslagen voor zich uit staren.

Verslagen omdat zijn vrouw
nog voor zij hun kind kon baren
was bezweken aan de Spaanse Griep.

Schiele heeft het portret geschilderd
in de drie dagen dat hij hen overleefde,
waarna hij zelf stierf.

Het schilderij is onvoltooid.

En zo loop ik
optimistisch maar onvoltooid
op de valkuil voorbereid
zonder omlaag te kijken
boven de afgrond

ja

als een wandelende contradictie
- want ik ben een mens –
loop ik januari uit, en dat

wonder boven wonder

vooralsnog zonder te struikelen.

Dus, lieve mede-ZZP'ers,
ik nestel mij
boven de afgrond

nestelen jullie je
met me mee?